

HÜZÜNLÜ BİR YILDIZ OLMAK – ALEYNA ILGAZ

ALEYNA ILGAZ YAZDI

Çok yazlar uğurladım yıldızları izlerken. Kaç insan yok oldu ben yıldızları tek tek ellerimle sayarken ve bir türlü bitiremezken. Ne çok şeyler düşündüm kulağımda çınlayan çekirge sesleriyle. Zaman zaman huzurlu yaz gecelerinin kollarında mehtabın altında dans ederdim. Ben dönerken yıldızlar da benimle dönerdi. Bu kendilerince sana eşlik ediyoruz demekti. Uzaklardan gelen titrek bir keman sesi duyulurdu. İşte böyle ılık yaz gecelerinde öyle bir ufacık anda olsa hafızam silinir gibi olurdu. Ayaklarım yere basmaz, gökyüzüne yaklaştığımı hissederdim. Kim bilir ruhum bedenimden ayrılırdı da ben keman sesinin geldiği diyarlara doğru kanat çırpardım. Rüzgâr derin bir uykunun kollarında bulurdu kendini ve esmeyi bırakırdı. Kısacık bir an insanın kim olduğunu, nerede olduğunu unutmaması ne güzeldi. Çünkü ben ne zaman kim olduğumu unutsam bir yıldız olduğumu hayal ederdim. Yeryüzündeki bütün sahte ışıklara karşı duran gerçek, parlak bir yıldız gibi. Belki çok şey fısıldamak isterdim insanlara öylece yukardan fakat onlar yine anlamazlardı beni hayat karmaşasından. Sonra bir ses bölerdi geceyi. Gökyüzünden uçarak gelen bir tüy gibi yeryüzüne çakılır kalırdım. Yukarıdaki büyülü dünyayı bırakıp sahte bir cennette olmak canımı sıkardı. Kalmak isterdim, yaşamak isterdim. Ben en çok gökyüzüne ait olmak isterdim. Çünkü herkes bir yere ait olmak isterdi ve ait olduğu yerde yaşamayı dilerdi. Başka türlü mü imkânsızdı. Benim gökyüzü gibi bir sonsuzluğa duyduğum aidiyet kimilerine deli saçması gelirdi. Ama benim için hayalden öte gerçektir. Yıldızlar; gecenin hüznüne boyanmış elleriyle çocukluğumu süslerlerdi ve ben o hüznü hayrandım. Aslında sahte bir mutluluk masalına takılı kalmanın dayanılmaz olduğunu gözler önüne sererdi yıldızlar. Gerçekliğe yakın bir hüznün sahte mutluluktan ne kadar üstün olduğunu ispatlardı. Çok sonraları anneannem sayesinde fark ettim bir yıldızın bana hüznü çağrıştırdığını. Yine bir yaz gecesi gökyüzünde en çok parlayan yıldızı gösterdi bana. Günlerdir o yıldız bakıp nasıl hüznü olduğunu anlattı. Haklıydı. İnsan şehrin ışıkları gözünü kamaştırırken göremiyordu yıldızları ve onların üzerinde taşıdığı hüznü. Şimdi anlıyordum sahte mutluluk demek; sahte ışıklarla kaplı şehir demekti. Gerçek bir hüznü başımı döndüren yıldızlardı. Benim gerçeğim yıldızlardı ve gerçekliğe yakın bir hüznü, sahte mutluluktan çok daha üstündü. Dilerim bir gün herkes gökyüzünde kendi için parlayan hüznü yıldızını keşfeder...